

## Gestió de *Sorghum halepense* resistent als herbicides en el cultiu del blat de moro

jul. 30, 2026 |

La canyota o milloca (*Sorghum halepense*) és una mala herba de la família de les gramínies que afecta principalment a conreus de regadiu d'estiu. És una planta plurianual vivaç que, a la primavera, inicia la germinació de les seves llavors o bé l'emergència de les gemmes dels rizomes subterranis.

És una espècie molt competitiva principalment en el conreu de blat de moro. Els darrers anys s'ha detectat la presència i proliferació d'individus resistents als herbicides inhibidors de l'ALS (GRUP 2) en moltes zones dels regadius de Catalunya el què en dificulta molt el seu control.

Malgrat que diversos herbicides en preemergència controlen bé les plantes que provenen de llavor, els únics herbicides autoritzats en blat de moro per al control de plantes provinents de rizoma pertanyen als inhibidors de l'ALS (nicosulfuron i foramsulfuron). Aquesta limitació complica de forma severa la gestió de la mala herba en camps amb poblacions resistents, que són cada vegada més freqüents.

Infestacions elevades de la mala herba poden arribar a fer inviable el cultiu de blat de moro en una parcel·la. Cal evitar arribar a aquests escenaris diversificant les estratègies de control en el marc de la gestió integrada de males herbes. La rotació amb conreus de dicotiledònies com l'alfals, la soja o el gira-sol permet utilitzar herbicides de grups diferents com els antigramínics inhibidors de l'ACCasa (GRUP 1) i fer baixar la infestació d'una parcel·la. Malgrat tot, actualment, la rendibilitat de les possibles rotacions amb conreus de dicotiledònies no és molt alta i amb complicacions associades que sovint no les fan ni viables ni atractives per als agricultors.

Els guarets d'estiu també s'erigeixen com una molt bona alternativa per a reduir el banc de llavors i de rizomes de la mala herba, ja que permeten l'ús de mètodes de control mecànic i d'altres herbicides com el glifosat (GRUP 9). Les rotacions amb un conreu de cereal d'hivern i guaret d'estiu podrien ser una alternativa gairebé obligada i eficaç per a reduir grans poblacions d'aquesta mala herba durant l'estiu combinant mitjans químics i mecànics.

Per al control de males herbes plurianuals per mitjans mecànics resulta primordial ajustar el moment dels tractaments que es vulguin realitzar al moment en que les reserves dels òrgans de reserva subterrànics siguin el més baixes possible abans de l'aparició de rizomes secundaris fruit de la translocació dels assimilats que la nova planta es capaç de generar el que es coneix com a punt de compensació. McWhorter (1961) situa aquest moment entre els 19 i 24 dies posteriors a l'emergència. Moment en que la planta pot tenir entre **6 i 8 fulles**, ja que, segons els models de desenvolupament foliar de Satorre et al. (1985) i Horowitz (1972), la planta requereix unes tres setmanes de creixement actiu per assolir aquest volum foliar i iniciar la producció de nous rizomes secundaris. Malgrat tot, cal destacar que el mateix autor indica que a partir dels 10 dies des de l'emergència les reserves dels rizomes ja cauen de manera molt important.

Com en altres males herbes, si tenim constància o sospita d'una parcel·la amb presència de plantes *Sorghum halepense* resistents, una mesura de prevenció gairebé obligada és la neteja de la màquina recol·lectora en el moment de la collita per evitar el moviment de llavors resistents a altres parcel·les de l'explotació o d'altres explotacions.

---

#### AUTORS

JOSEP M<sup>a</sup> LLENES

Unitat de Malherbologia. Servei de Sanitat Vegetal

JOSEP M<sup>a</sup> MONTULL

Universitat de Lleida